

V E N D I M
Nr. 7, datë 11.10.2002

“NE EMER TE REPUBLIKES”

Kolegjet e Bashkuara te Gjykates se Larte te perbere nga:

Thimjo KondiKryesues
Perikli ZahariaAnetar
Kristaq Ngjela “
Ylvi Myrtja “
Agron Lamaj “
Natasha Sheshi “
Nikoleta Kita “
Spiro Spiro “
Artan Hoxha “

Metush Saraçi “
Valentina Kondili “
Vladimir Metani “
Vladimir Bineri “
Zamir Poda “
Bashkim Caka “
Evgjeni Sinoimeri “
Irma Bala “

ne seancen gjyqesore te dates 11.10.2002, moren ne shqyrtim ceshtjen penale nr. 8, qe i perket:

TE DENUARIT: BLERIM LLUKANI

OBJEKTI I KERKESES: Mosekzekutim i vendimit penal te formes se prere, duke u perjashtuar nga vuajtja e metejshe e denimit, per shkak te parashkrimit dhe shuarjes se tij.

BAZA LIGJORE : Nenet 68/c te K.Penal si dhe 480 e vijues te K.Pr.Penale.

Gjykata e Rrethit Gjyqesor Elbasan me vendimin nr. 114, date 30.10.2001 ka vendosur:

“Rrezimin e kerkeses se paraqitur nga i denuari Blerim Llukani me objekt mosekzekutimin e vendimit te denimit penal nr. 141 date 24.7.1996 te Gjykates se Rrethit Elbasan, per perjashtimin nga vuajtja e metejshe e denimit per shkak te parashkrimit dhe shuarjes se denimit, si te pabazuar ne ligj”.

Gjykata e Apelit Durres, mbi ankimin e te denuarit, me vendimin nr. 280 date 20.12.2001, ka vendosur:

“Lenien ne fuqi te vendimit Nr. 114 date 30.10.2001 te Gjykates se Rrethit Elbasan”.

Kunder vendimit te Gjykates se Apelit Durres dhe Gjykates Rrethit Gjyqesor Elbasan, ka paraqitur rekurs ne baze te nenit 432 te K.Pr.Penale i denuari Blerim Llukani, i cili kerkon prishjen e tyre dhe pranimin e kerkeses, duke parashtruar keto shkaqe:

Nga gjykatat eshte zbatuar gabim ligja, kur:

- Konform nenit 68 te K.Penal eshte parashkruar ekzekutimi i denimit, pasi nga dita qe vendimi ka marre forme te prere ka kaluar mbi 5 vjet.

- Ne kreun VIII te K.Penal, ku eshte dhe neni 68, por qe harmonizohet dhe me nenin 480 te K.Pr.Penale, gjithçka kufizohet taksativisht me afatet e shuarjes dhe parashkrimit te denimit, afate te cilat fillojne nga dita qe vendimi ka marre forme te prere.

- Ne K.Pr.Penale per keto afate nuk ka dhe nuk parashikohen pezullime apo nderprerje etj. per mosekzekutimin e denimit dhe per pasoje neni 68 i K.Penal ka karakter detyrues per tu zbatuar dhe nuk kushtezon kete ekzekutim vendimi, qe nuk eshte kryer per faj ose pakujdesi te organeve kompetente qe merren me kete ceshtje.

- Ligja mund te kete vakume ligjore, por ligji nr. 8202 date 27.3.1997 dhe ligji nr. 8268 date 22.12.1997 “Per amnistine” nuk ndryshuan nenin 68 te K.Penal, per te pezulluar apo nderprere ekzekutimin e vuajtjes se denimit per shkak te hapjes se burgjeve, i cili nuk u be per faj te te denuarve.

KOLEGJET E BASHKUARA TE GJYKATES SE LARTE,

Pasi degjuan relacionin e anetareve Ylvi Myrtja e Vladimir Bineri,
pasi degjuan prokurorin e Prokurorise se Pergjithshme Artur Selmani, qe kerkoi prishjen e vendimit te gjykates se shkalles se pare dhe te gjykates se apelit dhe pranimin e kerkeses se te denuarit,

pasi degjuan avokatin e te denuarit z. Hysen Kovaci, i cili kerkoi prishjen e vendimit te

gjykates se shkalles se pare dhe te gjykates se apelit dhe pranimin e kerkeses,

V E R E J N E:

Me vendim Nr. 141 date 24.7.1996 te Gjykates se Rrethit Elbasan eshte vendosur: “Deklarimi fajtor i te pandehurit Blerim Llukani per vepren penale te vjedhjes me dhune ne bashkepunim dhe ne baze te neneve 139 e 25 dhe 50/gj te K.Penal e 406 te K.Pr.Penale eshte denuar me 6 vjet burgim, duke i filluar vuajtja e denimit nga data e arrestimit 17.12.1995”. Ky vendim, ne baze te vendimit nr.707 date 11.9.1996 te Gjykates se Apelit Tirane, eshte lene ne fuqi, duke u ndryshuar vetem masa e denimit te te gjykuarit nga 6 vjet ne 4 vjet burgim.Vendimi i gjykates se apelit eshte lene ne fuqi me vendimin nr. 333 date 4.12.1997 te Kolegjit Penal te Gjykates se Kasacionit.

Organi i Prokurorise Elbasan, ne baze te nenit 464/3 te K.Pr.Penale, me date 8.10.1996 ka nxjerr urdherin per ekzekutimin e vendimit penal nr.141.Vuajtja e denimit per te denuarin, ashtu sic eshte shprehur dhe gjykata ne vendimin e saj, por dhe ne urdherin e ekzekutimit te prokurorit, ka filluar me date 17.12.1995. I denuari ka filluar vuajtjen e denimit ne Institucionin e Riedukimit 325 Tirane deri me date 13.3.1997, dite kur vuajtja e metejshme e denimit eshte nderprere nga trazirat ne vend. Pas kesaj date i denuari nuk eshte kthyer vullnetarisht me per vazhdimin e metejshem te vuajtjes se denimit penal dhe as eshte bere e mundur rivenia ne ekzekutim e denimit, duke ngelur pa vuajtur ende 2 vjet, 4 muaj e 22 dite burgim.

I denuari ne kerkesen e tij drejtuar gjykates kerkon mosekzekutimin e metejshem te vuajtjes se denimit ne baze te nenit 68 te K.Penal, me pretendimin se ai eshte parashkruar sepse kane kaluar 5 vjet nga dita qe vendimi ka marre forme te prere, pra nga data 11.9.1996.

Gjykata e rrethit gjyqesor Elbasan ka rrezuar kerkesen e tij dhe vendimi eshte lene ne fuqi nga Gjykata e Apelit Dures, me arsyetimin se instituti i shuarjes se denimit dhe mos ekzekutimit te vendimeve penale per shkak te parashkrimit, ben fjale per vendime penale, te cilat nuk jane vene ne ekzekutim dhe jo per vendime penale qe kane filluar te ekzekutohen.

Kolegji Penal i Gjykates se Larte me vendimin nr. 279 date 18.04.2002 ka vendosur kalimin e ceshtjes ne Kolegjet e Bashkuara te Gjykates se Larte per unifikimin e praktikës gjyqesore.

Problemet ligjore, te cilat duhet te gjejne nje trajtim juridik, ne kete ceshtje jane :

Kur eshte i zbatueshem instituti i parashkrimit te ekzekutimit te denimit :

a) vetem ne rast se vendimi penal nuk eshte vene asnjehere ne ekzekutim;
b) apo edhe ne rastet kur vendimi eshte vene ne ekzekutim dhe nuk eshte permbushur plotesisht;

c) a do te pranohet koncepti i nderprerjes dhe i pezullimit te parashkrimit te ekzekutimit te denimit?

Kolegjet e Bashkuara çmojne se vendimet e te dy gjykatave nuk jane te drejta, pasi ato nuk trajtojne si duhet kuptimin e institutit te parashkrimit te denimit parashikuar nga neni 68 i Kodit Penal.

Ne kete perfundim Kolegjet e Bashkuara edhe pse deri tani nuk ka patur jurisprudence ne lidhje me kete ceshtje, arriten duke u nisur nga interpretimi i gjithanshem qe u “kane” bere dispozitave te Kodit Penal ne lidhje me parashkrimin.

Ne kreun e VIII-te te Kodit Penal ligjvenesit ka parashikuar nje institut me vete ne lidhje me shuarjen e ndjekjes penale, te denimeve dhe mosekzekutimin e tyre.

Brenda kuadrit te ketij instituti jane perfshire dispozita te vecanta ne lidhje me parashkrimin e ndjekjes penale, (neni 66 i K.Penal); ne lidhje me parashkrimin e ekzekutimit te denimit, (neni 68 i Kodit Penal) dhe shuarjen e denimit ose, sikurse e ka emertuar vete ligjvenesit, rehabilitimin, (neni 69 i Kodit Penal).

Keto dispozita permbajne rregullimin ligjor te ketij instituti ne tre aspekte te vecanta te tij.

Keshtu, dispozita e nenit 66 te Kodit Penal ben fjale per parashkrimin e ndjekjes penale me te cilin duhet kuptuar ndalimi qe ekziston me ligj per te bere ndjekje penale, ne qofte se, nga koha kur eshte kryer vepra penale, deri ne momentin e marrjes si te pandehur te autorit te saj, kane kaluar afatet e parashikuara ne kete dispozite.

Ne dispoziten e nenit 68 te Kodit Penal ligjvenesit ka parashikuar afatet, me kalimin e te cileve, vendimi i denimit, dhene ndaj nje personi per vepra penale te kryera prej tij, nuk mund te ekzekutohet me.

Kurse ne dispoziten e nenit 69 te Kodit Penal jane parashikuar afatet, me kalimin e te cileve,

personi i denuar per vepra penale te kryera prej tij, do te quhet i padenuar ose, sic e ka vete ligji i rehabilituar.

Nga sa u parashtrua shkurtimisht me lart, arrihet ne perfundimin se, ne rastin e pare, (neni 66 i Kodit Penal) ndodhemi para rastit te parashkrimit te se drejtes se organeve kompetente te ndjekjes penale; ne rastin e dyte (neni 68 i Kodit Penal), ndodhemi para parashkrimit te se drejtes se organeve kompetente shtetore, te ngarkuara me ekzekutimin e vendimeve te denimit per te ekzekutuar keto vendime. Kurse, ne rastin e trete, (neni 69 i Kodit Penal) ndodhemi para shuarjes se denimit te dhene ndaj nje personi per vepra penale te kryera prej tij dmth, para rehabilitimit te ketij personi qe sjell si pasoje ndryshimin e gjendjes gjyqesore te tij, nga i denuar ne i padenuar.

Çeshtja objekt gjykimi ne Kolegjet e Bashkuara te Gjykates se Larte ka te beje me aspektin e dyte te institutit te parashkrimit, dmth me parashkrimin e ekzekutimit te denimit, parashikuar nga neni 68 i Kodit Penal.

Nga permbajtja e kesaj dispozite, del se vendimi i denimit nuk ekzekutohet kur nga dita qe ka marre forme te prere kane kaluar : njezet vjet per vendimin qe permban denim pesembedhjte gjer ne njezetepese vjet; dhjete vjet per vendimin qe permban denim pese gjer ne pesembedhjte vjet dhe pese vjet per vendime qe permbajne denim me burgim gjer ne pese vjet ose denime te tjera me te lehta.

Duket qarte se, ligjvenesit, nepermjet kesaj dispozite, ka vene perpara organeve kompetente shtetore te ngarkuara me ekzekutimin e vendimeve te denimit nje kufizim kohor brenda te cilit keto organe kane te drejte qe te vene ne ekzekutim nje vendim penal te formes se prere. Ky kufizim kohor, perben ne te njejten kohe edhe nje ndalim te shprehur per keto organe, i cili nuk u lejon atyre qe te ekzekutojne vendime penale tej afateve te percaktuara, sipas rastit, ne shkronjat “a”, “b” dhe “c” te dispozites se nenit 68 te Kodit Penal.

Qellimi i ligjvenesit ne vendosjen e ketij kufizimi kohor dhe ndalimi ka qene se pari, realizimi ne praktike i efektit te pergjithshem dhe te vecante parandalues te denimit ne cdo rast konkret dhe se dyti, disiplinimi i procesit te ekzekutimit te vendimeve te denimit ne pergjithesi dhe ne menyre te vecante ne rastet kur personi i denuar, per njeran apo tjetren arsye i shmanget apo i fshihet ketij procesi.

Te drejten dhe njekohesisht detyren qe kane organet kompetente shtetore, te ngarkuara me ekzekutimin e vendimeve te denimit, ligjvenesit e ka kushtezuar se pari me momentin kur vendimi i denimit ka marre formen e prere dhe se dyti, ne vartesi te masave dhe llojeve te denimit te dhene, me afatet, (njezet, dhjete dhe pese vjet), qe parashikohen ne dispoziten e permendur te Kodit Penal.

Nga sa u parashtruan ne paragrafin e mesiper, arrihet ne perfundimin se, organet kompetente shtetore te ngarkuara me ekzekutimin e vendimeve te denimit, kane te drejte dhe njekohesisht detyre qe menjehere, sapo vendimi i denimit te kete marre forme te prere, ta vene ne ekzekutim ate.

Kete te drejte ato vazhdojne ta kene derisa pa u plotesuar akoma afatet, njezet, dhjete dhe pese vjet te parashikuara respektivisht nga shkronjat “a”, “b” dhe “c” te nenit 68 te Kodit Penal.

Nga kjo del se vendimi i denimit nuk mund te ekzekutohet as para se ai te kete marre forme te prere, as pasi te jene plotesuar afatet njezete, dhjete dhe pese vjet qe u permenden dhe kjo perben ndalimin qe u permend me lart.

I denuari Blerim Llukani eshte denuar me vendimin nr. 141 date 24.7.1996 te Gjykates se shkalles se pare Elbasan. Vendimi i dhene nga Gjykata e Elbasanit ka marre forme te prere me date 11.9.1996 ditën kur ka shpallur vendimin e saj gjykata e apelit. Denimi i dhene per te denuarin Blerim Llukani ka qene me i ulet se 5 vjet burgim.

Me kalimin e pese vjeteve e konkretisht me 12.9.2001 i denuari Blerim Llukani ka hartuar dhe depozituar ne Gjykatën e rrethit Elbasan kerkesen objekt gjykimi me pretendimin se vendimi i denimit te dhene kunder tij nuk mund te ekzekutohej me per faktin se kishin kaluar pese vjet nga dita qe vendimi kishte marre forme te prere. Nepermjet kerkeses objekt gjykimi i denuari ka kerkuar nga gjykata deklarimin si te parashkruar te denimit te dhene kunder tij. Kerkimet i denuari pervec nenit 68 te Kodit Penal te analizuar me siper i bazon edhe ne nenet 470, 471 e 480 te Kodit te Procedures Penale.

Dispozitat procedurale te sipercituara sanksionojne gjykatën kompetente ne fazen e ekzekutimit (neni 470 i K.Pr.Penale) menyren e procedimit (neni 471 i K.Pr.Penale) dhe kompetencat e gjykates (neni 480 i K.Pr.Penale). Sipas nenit 480 te K.Pr.Penale: “Ne fazen e ekzekutimit, gjykata eshte kompetente te vendose per shuarjen e vepres penale pas denimit, per shuarjen e denimit, per denimet plotesuese, per konfiskimin dhe kthimin e sendeve te sekuestruara, si dhe per cdo rast te

parashikuar me ligj”.

Ne kundërshtim me sa u analizua me sipër, gjykatat e kanë rrefuzuar padrejtësisht kërkesën e të dënuarit Blerim Llukani megjithatë kishin kaluar pesë vjet nga dita që vendimi kishte marrë formë të prirë. Me kalimin e pesë vjetëve vendimi i denimit nuk mund të ekzekutohet (neni 68/c i Kodit Penal). Si gjykata e shkalles së parë dhe ajo e apelit ishin të detyruara të deklaronin se denimi i dhënë kundër të dënuarit Blerim Llukani nuk mund të ekzekutohet me për faktin se ai ishte parashikuar.

Nga leximi i vetë tekstit të dispozitës së nenit 68 të Kodit Penal shihet fare qartë që ligjvënisi jo vetëm që nuk ka parashikuar, por as ka lënë të nënkuptohet se ekzistojnë shkaqe apo faktore që mund të sjellin si pasojë zgjatjen e afatëve të parashkrimit që janë parashikuar prej tij në lidhje me ekzekutimin e vendimit të denimit.

Gjykata e shkalles së parë Elbasan dhe Gjykata e Apelit Durrës e kanë rrefuzuar kërkesën e të dënuarit Blerim Llukani me arsyetimin: “se me datë 13.3.1997 është nderprerë vuajtja e denimit”. Ky konkluzion i gjykatave nuk gjen mbështetje në asnjë dispozitë ligjore të së drejtës penale. Në Kodin Penal dhe në Kodin e Procedurës Penale nuk parashikohet nderprerja e ekzekutimit të vendimeve. Megjithatë në legjislacionin penal shqiptar nuk parashikohet nderprerja e ekzekutimit të vendimit, gjykatat i referohen parimeve të përgjithshme të së drejtës e sidomos të drejtës civile që e parashikon nderprerjen si një institut ligjor. Një qëndrim i tillë vijon në kundërshtim me parimet e Kodit Penal shqiptar. Në të drejtën penale shqiptare është sanksionuar: “Kodi Penal bazohet në parimet kushtetuese të shtetit të së drejtës, të barazisë përpara ligjit, të drejtësive në caktimin e fajësive dhe të denimit, si dhe të humanizmit. Zbatimi i ligjit penal me analogji nuk lejohet.

Siç shihet mënyra e arsytimit që mbështetet në disa parime të përgjithshme për të nxjerrë përfundime të njëjta është kategorikisht e ndaluar për të drejtën penale. Për këtë arsye ligjvënisi ka sanksionuar në Kodin Penal parimin e moszbatimit të ligjit penal me analogji (neni 1/c i Kodit Penal).

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë arrijnë në përfundimin se edhe duke u nisur nga interpretimi logjik i shprehjes së përdorur nga ligjvënisi në dispozitën e këtij neni ku thuhet: “Vendimi i denimit nuk ekzekutohet kur nga dita që ka marrë formë të prirë kanë kaluar...”, nuk mund të kete zgjatje të afatëve të parashkrimit të ekzekutimit të denimit për asnjëlloj shkak. Kjo vlen si për rastet kur vendimi i denimit nuk është venë fare në ekzekutim, ashtu edhe për rastet kur ky vendim është venë në ekzekutim dhe pasi i dënuari ka filluar të vuajë denimin, vuajtja e metejshme e tij nderpritet për çfaredolloj shkak, sikurse mund të jete edhe largimi i të dënuarit nga vuajtja e denimit, siç ka ndodhur me të dënuarin Blerim Llukani.

Fakti që vendimi i denimit që i përket këtij të dënuari ishte venë në ekzekutim dhe ai, deri më 13.3.1997 kur u largua nga vendi i vuajtjes së denimit, kishte vuajtur rreth 21 muaj nga denimi i dhënë, nuk mund të shërbejë si rrethanë për t’i bërë dispozitës së nenit 68 të Kodit Penal një interpretim të ndryshëm nga ai që i u bërë nga Kolegjet e Bashkuara, në pjesët e mëparshme të këtij vendimi.

Vetëm fakti, që i dënuari Blerim ka vuajtur një pjesë të denimit nuk mund ta vendos atë në pozitë të disfavorshme në raport me çdo të dënuar tjetër, vendimi penal ndaj të cilit nuk është venë ende në ekzekutim. Ishte detyra e organeve kompetente shtetërore, të ngarkuara me ekzekutimin e vendimeve penale që të merrte masat e duhura për të gjetur dhe kapur këte të dënuar dhe për ta detyruar atë që të vazhonte vuajtjen e metejshme të denimit. Për këtë kategori të dënuarish duhet të aplikohet i njëjti rregull. Nisur nga parimi i barazisë para ligjit (neni 18 i Kushtetutës) instituti i parashkrimit të ekzekutimit të denimit duhet të zbatohet njëjloj për të gjithë të dënuarit, si për ata ekzekutimi ndaj të cilëve nuk ka filluar si dhe për ata ekzekutimi ndaj të cilëve nuk është përmbushur plotësisht. Është e padrejtë që të perfitojë një person që nuk ka vuajtur as një ditë burg dhe të mos perfitojë një person që ka vuajtur një pjesë të denimit. Në favor të këtij konkluzioni shkon dhe fakti se qëllimi i institutit të parashkrimit të ekzekutimit të denimit është i njëjte për të gjithë shtetasit, të cilët janë dënuar penalisht me burgim.

PER KETO ARSYE,

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë në bazë të nenit 442 të Kodit të Procedurës Penale,

V E N D O S E N:

Prishjen e vendimit nr. 114 date 30.10.2001 te Gjykates se rrethit gjyqesor Elbasan dhe vendimit nr. 280 date 20.12.2001 te Gjykates se Apelit Durres, pranimin e kerkeses se te denuarit Blerim Llukani duke deklaruar denimin e tij te shuar.

Ky vendim per unifikimin e praktikës gjyqesore dergohet per botim ne Fletoren Zyrtare.

MENDIMI I PAKICËS

Kodi Penal i Republikës së Shqipërisë, në kreun e tetë të tij, nën titullin e përbashkët “Shuarja e ndjekjes penale, e dënimeve dhe mosekzekutimi i tyre”, parashikon dhe rregullon edhe parashkrimin e ekzekutimit të dënimit penal.

Parashkrimi i ekzekutimit të dënimit penal, si çdo rast tjetër parashkrimi, përmban dy elemente: 1. mosveprimin e shtetit për të realizuar një të drejtë e përmbushur një detyrim (ekzekutimin e vendimit të dënimit penal); 2. afatin kohor pas kalimit të të cilit organi i ekzekutimit nuk mund të kryejë më veprime ekzekutimi.

Pas kalimit të afatit të parashkrimit nuk shuhet automatikisht vetë dënimi, sepse personi përkatës vazhdon të quhet i dënuar (nuk quhet i rehabilituar). Afati i rehabilitimit, sipas nenit 69 të Kodit Penal, fillon të ecë kur i dënuari e ka përfunduar vuajtjen e dënimit. Me momentin e përfundimit të vuajtjes së dënimit barazohet për këtë efekt edhe momenti kur dënimi nuk mund të vazhdojë të vuhet më për çfarëdo lloj shkaku të përligjur.

Shumica ka arritur në përfundimin se, në rastin në shqyrtim, afati 5-vjeçar i parashkrimit të ekzekutimit të vendimit të dënimit ka filluar kur vendimi ka marrë formë të prerë (datë 11.9.1996) dhe se në kohën kur është gjykuar kërkesa në gjykatën e shkallës së parë, e për më tepër në gjykatën e apelit, ky afat ka qenë i plotësuar.

Shumica ka arritur në këtë përfundim duke arsyetuar se “në Kodin Penal dhe në Kodin e Procedurës Penale nuk parashikohet ndërprerja e parashkrimit të ekzekutimit të vendimeve” dhe se “zbatimi i ligjit penal me analogji nuk lejohet”.

Pakica për këtë problem ka mendim të kundërt. Për këtë nuk nisemi vetëm nga fakti që doktrina juridike ka pranuar se instituti i parashkrimit është institut shumëdegësh dhe për këtë arsye parimet dhe konceptet themelore që lidhen me të, të përpunuara gjerësisht nga e drejta civile, janë të zbatueshme, për aq sa kanë sens, edhe nga degë të tjera të së drejtës, siç është edhe e drejta penale. Një koncept i tillë bazë është edhe koncepti i ndërprerjes së parashkrimit.

Vendimi i dënimit penal duhet të ekzekutohet pasi merr formë të prerë. Kur quhet se një vendim merr formë të prerë është e tepërt të analizohet me këtë rast. Duke u nisur nga formulimi i nenit 68 të Kodit Penal se: “Vendimi i dënimit nuk ekzekutohet kur nga dita që ka marrë formë të prerë kanë kaluar:...”, arrihet në përfundimin se afati i parashkrimit të ekzekutimit të vendimit fillon të ecë (të llogaritet) nga momenti që vendimi ka marrë formë të prerë. Me këtë rast shtrohet pyetja se çfarë bëhet me afatin e parashkrimit në momentin kur vendimi vihet në ekzekutim, d.m.th. kur i dënuari fillon të vuajë dënimin e dhënë ndaj tij. Përgjigja e kësaj pyetjeje është e thjeshtë, evidente dhe e natyrshme: Afati i parashkrimit ndërpritet. Edhe pse në Kodin Penal ndërprerja e parashkrimit të ekzekutimit të dënimit nuk është parashikuar si koncept juridik, përsëri nuk mund të mohohet që ndërprerja e parashkrimit ekziston si gjendje faktike. Ky fakt nuk mund të mos merret parasysh, ndryshe do të krijohej një non sens. Në qoftë se për një arsye apo një tjetër, për shkaqe objektive apo subjektive, do të ndërpritet procesi i vuajtjes së dënimit penal, gjë që do të thotë ndërprerja e ekzekutimit të vendimit të dënimit atëherë natyrshëm do të fillojë të llogaritet afati i parashkrimit të ekzekutimit të vendimit penal dhe po natyrshëm ky afat do të rifillojë të llogaritet nga momenti i ndërprerjes së ekzekutimit.

Në arsyetimin e saj, shumica operon edhe me termat “pezullim” dhe “zgjatje” e afatit të parashkrimit, të cilat si terma juridike të përdorura në degë të tjera të së drejtës (jo në të drejtën penale) marrin kuptime të veçanta e të ndryshme nga termi “ndërprerja e parashkrimit”. Pezullimi dhe zgjatja e e afatit të parashkrimit nuk kanë sens të pranohen si të barazvlefshme me konceptin e ndërprerjes së parashkrimit dhe as si gjendje fakti të lidhura me konceptin juridik të parashkrimit të ekzekutimit të vendimit të dënimit penal. Për rrjedhojë, përdorimi i tyre në këtë çështje në çfarëdo lloj konteksti nuk mund të jetë i pranueshëm.

Shumica ka plotësist të drejtë kur citon se “zbatimi i ligjit penal me analogji nuk lejohet”, por përsa i përket problemit të pranimit ose jo të konceptit të ndërprerjes së parashkrimit, përdorimi i këtij pohimi nuk ka vend, thjesht sepse nuk ka lidhje me të. Ndalimi i zbatimit të ligjit penal me analogji, rezulton jo vetëm i parashikuar në mënyrë të shprehur në nenin 1/c të Kodit Penal, por del edhe nga interpretimi në tërësi i përmbajtjes së neneve 1, 2, 3 etj. të Kodit Penal dhe vepron brenda kuadrit të këtyre dispozitave themelore, që përcaktojnë kuptimin e veprës penale e të dënimit; padënueshmërinë e personit për një vepër që më parë nuk është e parashikuar shprehimisht në ligj si e tillë, pse me një lloj apo masë dënimi të paparashikuar shprehimisht në dispozitën përkatëse; kuptimin e veprimit të ligjit penal në kohë, hapësirë e ndaj personave; ndalimin e fuqisë prapavepruese të ligjit penal etj.

Pakica nuk është dakord edhe në përfundimin e nxjerrë nga shumica, sipas të cilit, po të pranohet ndërprerja e parashkrimit të ekzekutimit të vendimit, do të krijohej një pabarazi përpara ligjit midis personave që vuajnë rregullisht dënimin pa ndërprerje, nga njëra anë, dhe atyre që e kanë ndërprerë vazhdimin e mëtejshëm të vuajtjes së dënimit për çfarëdo lloj shkak, nga ana tjetër.

Rregulli është i njëjtë për të gjithë: kushdo që është dënuar me një vendim penal të formës së prerë duhet t'i nënshtrohet plotësisht vuajtjes së këtij dënimi, sipas llojit dhe masës së dënimit të dhënë. Mosekzekutimi i vendimit apo ndërprerja e ekzekutimit janë raste përjashtimore të imponuara nga shkaqe apo rrethana jo normale në funksionimin e shtetit apo të strukturave të caktuara të tij. Sidoqoftë këto struktura të shtetit kanë të drejtë dhe janë të detyruara të marrin të gjitha masat e duhura për të mundësuar vënien në ekzekutim apo rivënien në ekzekutim të një vendimi dënimi brenda afatit përkatës të parashkrimit. Koha e vënies apo e rivënies në ekzekutim të një vendimi pas ndërprerjes së ekzekutimit, nuk ndikon në, e as kushtëzohet nga sasia e dënimit të vuajtur apo të mbetur ende pa u vuajtur. I vetmi ndryshim është që dikush do ta vuajë më shpejt e dikush më vonë dënimin përkatës që i ka dhënë gjykata. Dënimi do të fillojë të vuhet apo pjesa e mbetur e tij do të rifillojë të vuhet, gjersa ekzekutimi nuk është parashkruar apo nuk është vërtetuar ndonjë shkak tjetër i përligjur që do ta pengonte një gjë të tillë.

Edhe pse shkaqe e rrethana të caktuara, jashtë vullnetit të ligjvënës, në këto raste krijojnë gjendje fakti të pabarabarta përsa i përket vuajtjes së dënimit nga grupe të caktuara të dënuarish, këto pabarazi nuk përbëjnë ndonjë diskriminim negativ në kuptim të nenit 18 të Kushtetutës. Në këto raste, për diskriminimin ekziston një përligje objektive. Vetë instituti i parashkrimit të ekzekutimit të vendimit penal përbën në vetvete një përjashtim nga rregulli i përgjithshëm për ekzekutimin e vendimeve. Është e padiskutueshme që çdo përjashtim nga rregullat e përgjithshme përbën një thelb një trajtim të pabarabartë për kategori të caktuar personash. P.sh. ndër dy të dënuar të gjykuar në mungesë, për shkak se i janë fshehur gjykimet, njeri dorëzohet vullnetarisht dhe i nënshtrohet ekzekutimit të dënimit, ndërsa tjetri vazhdon të fshihet për një kohë të gjatë gjersa të plotësohet afati i parashkrimit. Por në qoftë se kapet, edhe kur ka mbetur vetëm një ditë para se të jetë plotësuar afati i parashkrimit ai do t'i nënshtrohet vuajtjes së plotë të dënimit që i është dhënë. Mund të jepen shembuj të ndryshëm, të cilët tregojnë për një trajtim të pabarabartë, megjithatë nuk mund të pranojmë se është shkelur parimi kushtetues i barazisë para ligjit. Për më tepër diskriminimi qëndron në mohimin e një të drejte për një person apo grupim të caktuar në raport me të tjerët, dhe jo me përmbushjen e një detyrimi ligjor, siç është në rastin konkret detyrimi për ekzekutimin e një vendimi gjyqësor.

Sidoqoftë parabarazia e krijuar si rezultat i zbatimit të institutit të parashkrimit dhe i situatave të ndryshme që mund të krijohen në këtë proces zbatimi, ekziston si një përligje e arsyeshme dhe objektive (neni 18/3 i Kushtetutës).

Bazuar në arsyetimin e mësipërm, pakica konkludon që si vendimi i shkallës së parë, ashtu edhe vendimi i gjykatës së apelit, në kohën që janë dhënë, e kanë zgjidhur drejt çështjen, prandaj duhej të ishin lënë në fuqi.

Duke qenë se afati i parashkrimit të ekzekutimit të vendimit ka rifilluar të ecë më datë 13.3.1997, kur i dënuari Blerim Llukani është larguar nga burgu (është ndërprerë vuajtja e dënimit), ky afat është plotësuar në datën 13.3.2002.

Zgjidhja e çështjes në këtë mënyrë do të shërbente si motiv nxitës për të dënuarit që janë larguar nga burgjet gjatë trazirave të marsit 1997 për t'u kthyer vullnetarisht në vendet e vuajtjes së dënimit.

Përsa i përket të dënuarit Blerim Llukani, Kolegjet e Bashkuara duhej të ishin shprehur duke përcaktuar si datë të parashkrimit të ekzekutimit të dënimit datën 13.3.2002, gjë që duhej ta bënte vetë Kolegji Penal më datë 18.4.2002 kur ka gjykuar çështjen.

GJYQTARËT:
P. ZAHARIATH. KONDI
Z. PODAN. KITA